

ADN PLATFORM

ON MEDIATION/2 – *Tedium Vitae*

Del 23 de maig al 23 d'octubre del 2015

"Why cannot exist art any more in the West? The answer is simple. Artists in the West are not lazy. Artists from the East are lazy; whether they will stay lazy now when they are no longer Eastern artists, remain to be seen"

MLADEN STILINOVIC

La mostra d'art *Tedium Vitae* explora l'avorriment com a catalitzador artístic. Tant *Tedium Vitae* com *Indisposició General*. Assaig sobre la *Fatiga*, comissariada per Martí Peran per a Fabra i Coats, són dues cares d'una mateixa moneda, dues exposicions que reflecteixen una mateixa problemàtica amb prismes diferents. *Tedium Vitae* ho fa amb la rúbrica de l'artista croata **Mladen Stilinović**, així com a través de l'obra de diversos artistes joves: **Adrian Melis, Jaume Simon Contra, Marta Burugorri, Martin Llavaneras, Raquel Frieria, Los Jambos, Sol Prado i Javier Peñafiel**.

La producció pròpia, la propaganda d'un mateix o la superació atlètica de totes les fites possibles són símptomes d'una societat tardo-capitalista, que porta als treballadors a ser productors a temps complet en un sistema que requereix una activitat igualment constant. Aquesta producció ve complementada per la projecció a les xarxes socials, on l'individu passa, en última instància, a ser un producte exposat en un gran aparador digital. Aquesta híper-connexió, donada per les tecnologies i el sistema que les subjuga, impedeix la mandra, l'avorriment i la no producció. Les paraules de Mladen Stilinović són, per tant, el punt de partida i l'eix principal d'aquesta mostra. La pausa -activa- pot fer l'art. Com pot crear l'artista sense una reflexió prèvia? Enmig de la voràgine és clar que necessitem la mandra, la pausa, el no fer res; prendre'ls com una potència emancipadora es presenta, així, com una opció política, una font de resistència davant del sistema.

Tedium Vitae presenta una sèrie de visions artístiques sobre el tedi. La improductivitat es revela com una declaració d'intencions, d'oposició davant del sistema en el qual els artistes s'inscriuen. D'aquesta manera, *The Praise of Laziness*, de Mladen Stilinović, regeix l'exposició i pren forma en cada una de les obres:

en *Sobre perder el tiempo*, de Raquel Frieria, que explora la no producció com a element artístic en si mateix, o en *Zapateado in the kitchen with hammering sounds of the bricklayer next door*, de Jaume Simon Contra, on la molèstia es subverteix ballant. També és present en l'obra d'Adrian Melis, *Plan de producció de sueños para las empresas estatales en Cuba*, que capgira la idea actual d'utilitat, relacionada directament amb la productivitat, a través del relat dels somnis dels treballadors de les empreses estatals de Cuba, els quals, sotmesos a una exhaustiva explotació laboral, es queden adormits al lloc de treball. O en les imatges de *Hangingout*, de Martin Llavaneras, on l'artista es penja en diferents espais, en una suspensió tant física com mental, per qüestionar el mateix pas del temps i l'ús que se'n fa. Aquesta qüestió pren un caire religiós en l'obra *Shabbath Shalom*, de Marta Burugorri, mentre que Los Jambos, grup de música pamplonès, retraten la crisi existencial de l'adolescència allargada que afecta una part del jovent -ja no tan jove-, transformant-la en creació activa. Mladen Stilinović i Javier Peñafiel, l'obra dels quals és present en les dues mostres, són el vincle entre Indisposició General. Assaig sobre la Fatiga. El seu treball és, en última instància, un fil tel·lúric que traça la genealogia de les idees que s'exposen, que Sol Prado representarà a través d'una performance el dia de la inauguració.

A l'altra banda del tedi, hi ha la fatiga. Tal i com pot veure's a les dues exposicions, aquesta és una de les conseqüències de l'activitat productiva incessant. No obstant, és el mateix cansament que porta l'individu a replantejar-se'n les conseqüències negatives i revalorar les relacions amb el medi on es desenvolupa. La culpa n'és només un exemple. Tanmateix, la fatiga mateixa pot ser alliberadora, com un despertar de la consciència que permet atacar els símptomes de la malaltia. Reconèixer les ferides del nostre temps ens porta a reinvestigar l'òrbita de la passivitat, vista aquí com una eina de resistència. En un món històric, avorrir-se és seure i pensar, agafar aire i escoltar. Ja que, tal i com afirma Stilinovic, "sense avorriment no hi ha art".

Mladen Stilinovic: *Artist at Work* (1978)

8 Fotografies b/n 30x40 cm.

L'obra de Mladen Stilinović explora la relació entre el treball i la producció, així com la crítica sobre el mateix art i la societat contemporània, en diferents formats. *Artist at Work* afronta d'una manera irònica el conflicte entre l'eficiència i l'esforç en la producció artística contemporània, i reivindica el treball intel·lectual de la figura de l'artista. El treball d'Stilinović serveix d'unió entre Indisposició General. Assaig sobre la Fatiga, comissariada per Martí Peran a Fabra i Coats, i *Tedium Vitae*, la mostra realitzada a ADNplatform.

Martí Llavaneras: *Hangingout* (2011)

Video hd, 8'55min, loop

Si aquell que està penjat (de l'anglès "to hang", penjar, i "hang out", passar l'estona) simplement mata el temps sense fer res en particular, Martin Llavaneras reverteix l'expressió de forma literal per tal de sublimar la importància de passar el temps, així com la relació que el mateix temps estableix amb l'individu. D'aquesta manera, Llavaneras inverteix les seves forces per jugar amb la qüestió de la (im)productivitat en una empresa aparentment inútil: passar l'estona.

Adrián Melis: *Plan de producción de sueños para las empresas estatales en Cuba (2011-2014)*

Caixes de fusta, escrits sobre paper, fotografies 20x25 cm.

L'obra d'Adrián Melis (Cuba, 1985) explora la relació entre els marcs imposats per les estructures sociopolítiques, legals o econòmiques, i les estratègies generades per part dels individus que intenten evadir o subvertir aquestes normes rígides. Directament influenciat per les condicions de vida a Cuba i per la seva pròpia experiència d'expatriat voluntari a Espanya, l'artista posa en evidència les tensions entre règims de productivitat i improductivitat, presència i absència, i planificació i força laboral, a través del relat dels somnis dels treballadors de les empreses estatals de Cuba, els quals, arran de l'explotació laboral exhaustiva a la qual es troben sotmesos, s'adormen al lloc de treball.

Raquel Frieria: *Sobre perder el tiempo (2007)*

Vídeo 8 h

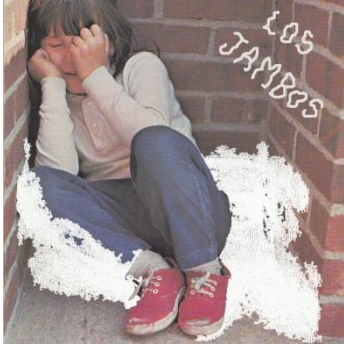
Raquel Frieria contracta a un actor perquè "perdi el temps" durant 8 hores, el mateix interval d'una jornada laboral. L'actor, el treball del qual és remunerat, va representant "perdre el temps" segons els resultats obtinguts en una recerca realitzada prèviament entre els ciutadans de Barcelona. Al mateix temps, un rellotge pauta el temps restant de la projecció, en una subtil i desafiant interpel·lació al públic sobre quin és el valor del temps i les implicacions afectives que el fet de perdre'l comporta.

Marta Burugorri: *Shabbat Shalom (2012)*

Vídeo 1'56"

L'obra *Shabbat Shalom* de Marta Burugorri (Iruñea, 1989) explora el límit de la transgressió a través de la realització durant un minut -el temps que dura la sirena que marca l'inici del Sabbath a Jerusalem- de totes les activitats que són prohibides durant el dia de descans segons la tradició jueva. En aquesta transició entre l'espai productiu i l'improductiu, entre les activitats laiques i les religioses, l'artista s'enfronta frenèticament a una línia del temps imposada, així com al vertigen de la passivitat forçada, en què aquest preparar-se per l'horror vacui condueix inexorablement al no (poder) fer, a l'enfrontar-se a un mateix.

Los Jambos: Playlist + material gràfic (2013-2014)

Vídeo 21'11" i material gràfic

Los Jambos presenten una obra que recull els preceptes de la postadolescència i els transforma en música, vídeo i material gràfic. Sense pretensions, les seves lletres i música tracten la pressió de la responsabilitat i es rebel·len contra la producció d'identitat, el treball i el sistema de relacions que conforma la vida adulta. Ho fan a través dels amors d'adolescència, el relat familiar, el comportament social i les nits de festa, però fugen de qualsevol infantilisme en emprar conscientment el material, transformant-lo en una poètica directa i generacional.

Jaume Simon Contra: *Zapateado in the kitchen with hammering sounds of the bricklayer next door*

Vídeo 2' 24".

Zapateado in the kitchen with hammering sounds of the bricklayer next door és una acció duta a terme per Simon Contra a la cuina de casa seva, que consisteix en ballar al ritme dels cops de martell que provenen de les obres que s'estan realitzant a l'habitatge adjacent. D'aquesta manera, en l'execució d'aquesta acció tan irònica com poètica, en la que l'artista recicla els efectes sonors dels impactes del cisell (canalitzant-los com una base rítmica que li permet desplegar un "taloneig"), l'artista reinventa un fet que pertorba la quotidianitat -la presència d'obres en un bloc de pisos- en una acció lúdica. Amb aquesta voluntat de reinterpretar i resignificar les interferències, Simon Contra s'apropia d'allò que és incòmode i ho transforma en una producció voluntària i domèstica.

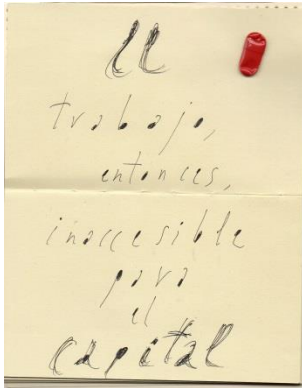

Sol Prado: *El principio Wannabe* (2015)

Performance

La línia política de Sol Prado parteix de la idea de la incomoditat, però no com un estat del qual l'individu ha de sortir o "resoldre", sinó com una sensació a habitar i des de la qual produir-ne activitats dissidents. Qüestionar la idea de productivitat, així com pensar en contraproductivitats i utilitats de creixement marginal són algunes de les accions que conformen la pràctica de *El principio wannabe*, on l'habitar el dubte, la malenconia, la fatiga, la fragilitat, la desubicació i l'angoixa en són l'eix principal. El temps d'espera, l'avorriment, l'expectativa d'allò que no passa, la mal anomenada "ociositat" i el pes feixuc de la quotidianitat són vistos aquí com una resistència o empoderament.

Javier Peñafiel: *El trabajo, entonces, inaccesible para el capital* (2015)

Pancarta 3 x 1,60cm

Un dels nexes d'unió entre l'exposició al Centre d'art Fabra i Coats i Tedium Vitae és Javier Peñafiel. L'artista presenta una anti-senyalística feta amb pancartes, que, contràriament als signes habituals, no assenyalen ni determinen cap informació precisa, sinó que deixen obert el sentit que contenen a la interpretació de l'espectador. Al mateix temps, posen en relleu -amb la seva cal·ligrafia feble i caiguda i els forats saturats- importants aspectes de la relació de l'home amb la societat. Les pancartes de Peñafiel, que tenen una forta dimensió política, no alliçonen ni són eslògans, sinó que obren la possibilitat d'una crítica interior de caire intel·lectual. D'aquesta manera, l'artista posa en marxa una sèrie de relacions binàries, de macro-micro: pensament fort i lletra dèbil, manifestació i interioritat, grans dimensions i lletra esgargotada, societat i individu.